

ob oknu in si me čula. Potem pa si izginila in čez nekoliko časa sem čul, kako je zašumelo listje onkraj visokega zidu. Bila si ti, vem, in si me poslušala. Nekoliko pozneje pa je zašumelo za menoj. Obrnil sem se in zagledal pred seboj čarovnika, ki mi je zlobno pomežiknil:

»Ne boš pel pesmi o sreči in mladih sanjah moji izvoljenki!« In izprožil je puščico iz svojega čarovniškega loka in me zadel v nogo. Zdelo se mi je, da se potapljam nekam globoko, globoko. — Ko sem se prebudil, je bil že dan; plaval sem na tej reki in sem bil — ptič.

Mnogo ljudi sem že prepeljal čez reko, mnogi so videli puščico v moji nogi, pa nihče ni imel usmiljenega srca. Ti pa si jo izdrla in me rešila te zle čarovnije.«

Prijel jo je za roko in jo peljal kot svojo rešiteljico in nevesto na grad k svojemu očetu.

Tako je našla kraljična srečo, ki jo je tako dolgo iskala.

Vesela vest se je hitro raznesla na vse vetrove. Tudi oče zlatolase kraljične je bil takoj o vsem obveščen in prihitel je k srečni hčerki. Na poročno gostijo so prišli tudi vsi njeni nekdanji snubci, le hudobnega čarovnika ni bilo, kajti umrl je same jeze in togote.

Goethe:

Ujeta ptička

(Es fing ein Knab . . .)

Ujel je dečko taščico,
hm, hm!

Pa vtaknil jo je v kaščico,
hm, hm!

Vesel je bil tak šutasto,
hm, hm!

Odprl je vratca butasto,
hm, hm!

In taščica spusti se v zrak,
hm, hm!

Zakaj pa takšen si bedak,
hm, hm!

Ponašil dr. A. Debeljak